

Kirsti Koskela

Totuuden Alfa & Omega

Totuuden Alfa & Omega

Kirsti Koskela

Totuuden Alfa & Omega

© 1999, 2018 Kirsti Koskela
Teksti, kuvat: Kirsti Koskela
Taitto: Jofosoft / Jouko Forsström

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0469-1

Sisällysluettelo

Saatteeksi	9
KIRJAHYLLYN KERTOMAA	11
Televisio tarinoi	11
Omega-merkki tv-ruudussa	12
Tv-sarjan näyttelijätär	12
Esineitä ja kuvia	13
Isäni ja George de Godzinsky	14
Turo, Suomenmestari v. 1990	16
Presidentti Kekkonen Noormarkussa	18
Elin Danielson-Gambogi, Ahlaisten kirkon alttaritaulu	21
Hanuristin hautaus	23
50-vuotissyntymäpäiväni 9.9.1995	27
Lasteni ylioppilaskuvat	
Turo, ylioppilas, v. 1987	29
Satu, ylioppilas, v. 1989	30
Uuden elämänvaiheen alku	30
Vanhempieni 40-vuotishääpäivä	32
Vuoden 1986 tapahtumia	34
Syksyn 1989 tapahtumia	44
Vuoden 1991 tapahtumia	48
Salaiset kansioni	49
Espanjassa vuonna 1991	50
Juhannuksen viettoa Keski-Suomessa	54
Kaukoparannusta ja merisuolaa	55
Kurssikierteessä	62
Luontaishoidoista	63
Ajatuksen voimaa	67
Maasäteilyä	69

Uuden elämänvaiheen alku	73
Valokuvia	73
Kirjat kertovat	75
White Eagle; Henkisen kehityksen tiellä,	
Intiaanipäällikön viisautta	75
Ritva Fagerström, Portti elämän jälkeen	77
Mika Waltari; Sinuhe egyptiläinen	79
Tutustuminen Anne Pajuluomaan	83
Ufokokemuksia	88
Omegalaiset oppaani	89
Linnut viestin tuojina	94
Kynttilä, valokuva 18.12.1991	100
Salli Laksosen kanavoimia viestejä	105
Pekka Ervast - Tolstoi aikamme omatunto	108
Santeri Alkio ja muita aikansa vaikuttajia	113
Rauni-Leena Luukanen - Kilde Alkio-opistolla	124
Riitta Uosukainen; Liehuva liekinvarsi	127
Jari Sarasvuo; Sisäinen sankari	128
Kesällä Kuhmoisissa	129
Tutustuminen Tarmo Manniin	133
Suomen Itsenäisyyden juhluvuosi	137
Niin alhaalla kuin ylhäällä	148
Numerot neuvovat	148
Astrologia auttaa	153
Astrologi-Aira	162
Rauni-Leena Luukanen-Kilde;	
Kuolemaa ei ole	164
Omegalaiset opastajat	167
MATKAKERTOMUS SUOMEN	
KULTTUURILÄHETILÄIDEN MATKALTA	172
Ympyrä sulkeutuu	202
P. FRANCISKUS ASSISILAISEN RUKOUS	204

*Jokaisessa elämässä on erilaisia jaksuja.
Jokaisessa elämänsä vaiheessa ihminen on
hitaasti kasvanut, kunnes huomaa hätkäh-
tären, että hänen on vaikea muistaa entistä
itseään. Siten elämäkin jaksoineen on syn-
tymistä yhä uudelleen ja jokaisen jakson al-
kaminen on kuin äkillinen harppaus yli
kuilun, joka suistuu takana ylitsepääsemättö-
mäksi niin, ettei paluuta entiseen enää ole.*

Mika Waltari: "Turms Kuolematon"

Saatteeksi

Mikä on elämän tarkoitus? Tämä on kysymys, jota jokainen joskus omalla kohdallaan miettii. Elämäkokemusten ja erilaisen oivallusten myötä ymmärrys olemassa olevaan ja henkiseen kasvuun laajenee.

Ihminen harhailee etsien ja elämän tarkoitus on usein hukassa. Jokaisella elämänvaiheella on kuitenkin omat läksynsä ja opetuksensa. Ihminen on vauvasta vanhukseen aina yhtä arvokas. Kokemukset ovatkin tarkoitettu koulutukseksi ja opiksi; kasvuksi kohti laajempaa tietoisuutta ja ymmärrystä. Nuorisolta vaaditaan usein liian paljon ja liian varhain. Heille annetaan kyllä vapautta, mutta vastuun ottaminen usein unohdetaan.

Yhtenä syynä tämän kirjan kirjoittamiseen ovatkin olleet oma-kohtaiset kokemukseni Pettymysten, menetysten, nöyryytysten ja taistelujen kautta hyppäsin pois oravanpyörästä ja lähdin toteuttamaan elämäntehtävää ja sielunsuunnitelmaa, jonka koin kohdalleni laadituksi. Tämä on myös eräänlainen selviytymistarinani.

Koska ihmistä puristetaan eri tavoin monilta tahoilta, niin tarvitaan henkistä voimaa ja vahvuutta ongelmista selviämiseen. On päästävä asioiden yläpuolelle ja säilytettävä itseisarvo, joka myös usein on hukassa. Oman sisäisen äänen kuuleminen, ystävät ja ryhmät auttavat tämänkin ymmärtämisessä.

Myös kaiken muunkin olevaisen ymmärtäminen ja tiedostaminen sekä se, että ihminen on tärkeä osa suurta kokonaisuutta, luontoa ja universumia. Tekijä, jolla tästä kaikesta on suuri vastuu.

Eräässä elämäntilanteessani olikin riemastuttavaa oivaltaa, miten saumattomasti menneisyys, nykyhetki ja tulevaisuus ovat koko ajan läsnä ja käytössämme. Totesin myös, ettei "yliluonnollisia" asioita ole olemassakaan. On vain tietoisuuden "luukkujen" avautumista, heräämistä ja aivokapasiteetin laajempaa käyttöön ottoa. Tämä on mahdollista vain, kun rohkeasti ja luovasti uskaltaa luottaa elämään ja katsella laajemmin ympärilleen. Maailmanhan on mentävä eteenpäin, uudistuttava ja kehityttävä. Eräs lempilauseistani onkin, että vierivä kivi ei sammaloidu.

Mikä on totuus? Tätäkin usein pohdin. Totuus on myös kokonaisuus, josta ymmärrämme vain pienen osan, palasen kerrallaan. Löydämme suuresta tietoisuudesta itsellemme sen hetkeen elämäntilanteeseen sopivan vastauksen. Monesti turhaan tuhlamme aikaamme ja voimiamme kiistellessämme keskenämme näkemyseroista.

Aloittaessani kirjan kirjoittamista tarkoitukseni oli kertoa "yliluonnollisista" kokemuksistani osoittaen samalla, miten konkreettisia tapahtumat todellisuudessa ovat. Kirjoitustyön edetessä huomasin, että tästä tulikin eräänlainen "totuusoppi". Suuret vaikuttaja- ja kulttuuripersoonat, joista kerron ovat henkilöitä, joilla oli pyrkimys TOTUUTEEN.

Suomessa käy vuosittain "lähetysaarnajia" ja "korkeita mestareita" eri puolilta maailmaa puhumassa henkisistä asioista vetäen salit täyteen kuulijoita. Tämä tieto löytyy myös OMASTA HISTORIASTAMME, kunhan vain vaivaudumme asioita tutkimaan ja niihin paneutumaan. KALEVALA, Suomen kansalliseepos on kirja, josta löytyy vastaus kasvun ja henkisen tien löytymiseen.

Edesmenneistä vaikuttajista kirjoittaessani minulla oli välillä tunne kuin joku seisoisi piiskan kanssa selkäni takana ja pakottaisi minut näistä kertomaan. Tuntui, kuin heillä olisi suuri henkinen hätä Suomen ja koko maailman puolesta niin, että nopeasti olisi saatava tietoa eteenpäin. Ihmetellen, nöyränä ja kiittäen tämän sitten kirjoitin.

Koska kirja sisältää asioita, jotka poikkeavat yleisesti opetetusta ja ajattelusta, niin toivon, että tätä luettaisiin avoimin mielin. Kaikki on kuitenkin omakohtaisesti koettua, mutta myös muiden kertomia sekä henkimaailmasta annettua.

Antoisia lukuhetkiä!

Kirsti Koskela

Helsinki, kesäkuu 1999

Toinen, uusittu painos, 2018

KIRJAHYLLYN KERTOMAA

Istun sohvalla katsellen vastakkaisella seinällä olevaa kirjahyllyä ja mietin, mitä kaikkea siinä ovat kirjat, kuvat ja esineet viestittävätkään. Jokaisella on tarinansa, historiansa ja ne elävät koko ajan myös omaa elämäänsä. Hylly on huoneeni hallitsevin huonekalu, joka peittää koko pitkän sivuseinän. Mitoiltaan se on keskikokoa, mutta näyttää pienessä huoneessani suurelta ja massiiviselta. Väriltään valkoisena se antaa myös valoa pieneen yksiöni. Keskellä, on noin kaksi metriä leveä avoin hylly, jossa on tv, valokuvia ja koriste-esineitä. Hyllyn molemmissa päissä olevissa lasivitriineissä on lasi- ja posliiniesineeni. Alaosassa on laatikko- ja kaappitilaa, joissa ovat päiväkirjani, "salaiset kansioni", valokuvia ja tärkeitä papereita. Katseenvangitsija keskellä hyllyä on kymmenen vuotta vanha televisio.

TELEVISIO TARINOI

Ostin television vuonna 1989. Samaan aikaan kuin hyllyn, ja monet muut nykyisistä huonekaluistani. Muutin ja uudistin silloin myös koko siihenastisen elämäni.

Mitään hienouksia televisiooni ei kuulu. Ei edes kaukosäädintä, videoista ja Internetistä puhumattakaan. Nyt vanhempana siitä on tullut ajoittain "nyrkkikäyttöinen". Kanavat eivät tahdo pysyä kohdillaan ja pieni nyrkinisku oikeaan yläkulmaan palauttaa ohjelman paikalleen. Olen ehkä ollut hiukan huolimaton antaessani magneettikenttähoitoa siinä vieressä. Yksiöni on kuitenkin niin pieni, että muuta mahdollisuutta ei magneetin käyttöön juuri ole ollut. Uutta televisiota en kuitenkaan aio hankkia ennen vuotta 2000. Jos tämä hajoaa, niin sitten olen ilman. Normaalin ohjelman lisäksi televisiosta on tullut muutakin, josta ovat saaneet alkunsa erikoislaatuiset tapahtumat:

Omega -merkki tv-ruudussa

Omega -teema käynnistyi vuonna 1994 asuessani Helsingissä Merikadulla. Tämän jälkeen asia on putkahtanut esiin useissa eri yhteyksissä, joista myöhemmin täällä kerron.

Vuonna 1995 katselin poikani Turon kanssa amerikkalaista elokuvaa. Lyhyen hetken huomasin ruudun alaosassa olleen tekstirivin päässä Omega -merkin. Mainitsin siitä Turolle. Hän ei sitä huomannut, vaan luuli minun kuvittelevan.

Muutaman päivän kuluttua Turo matkusti Poriin. Hän soitti sieltä ja kertoi lähtevänsä kaverinsa kanssa Varkauteen. Hän sanoi:

- Näin sellaisen Omega -merkin kaverini tv:ssä keskellä ruutua. Se oli siinä melko pitkään, ainakin viisi sekuntia.
 - Näkikö kaverisi sen myös? kysyin.
 - Ei, sillä hän oli juuri silloin toisessa huoneessa.
- Tyytyväisenä totesin, että näkemäni oli sittenkin totta.

Tv-sarjan näyttelijätär

Asuessani vielä Merilinnassa, v. 1994, tapahtui tämäkin: Suomalaista tv-sarjaa ja pääroolia esittävä nainen alkoi tuntua voimakkaasti tutulta. Aivan kuin hän olisi sisareni, ajattelin.

Eräänä lauantaina, istuessamme asuntomme keittiössä ystävättäreni Annen ja tyttäreni Sadun kanssa, soi puhelin. Soittaja oli tämä näyttelijätär. Hän kysyi neuvoa kurkkukipunsa ja yskänsä hoitoon. Hän oli huolissaan äänensä kestävydestä tulossa olevan näytelmän ensi-illassa. Nimeni ja puhelinnumeroni hän oli saanut tuttavaltani. Annoin neuvoja, joiden ajattelin auttavan. Heti tällä ensimmäisellä puhelinsoitolla olimme kuin vanhat tutut. Tämän jälkeen olimmekin jonkin aikaa tiiviissä puhelinyhteydessä toisiimme.

Monien kokemusten, tapahtumien ja sattumien vuoksi uskon jälleensyntymään. Niinpä soitin selvänäkijätuttavalleni ja ky-

syin, oliko minulla tämän näyttelijättären kanssa ollut jokin yhteys edellisessä elämässä? Sain vastauksen:

- Näen teidät 700 – 800 -luvulla jKr. jossain Välimeren rannan pikkukaupungissa. Sinä olit erään perheen tytär ja tämä näyttelijätär oli kerjäläistyttö, jonka vanhempasi ottivat kasvattilapsekseen. Teistä tuli hyvät ystävät keskenämme.

Kun näyttelijätär sitten kutsui minut luokseen, niin vein hänelle suklaarasian, halasin ja sanoin:

- Kiva tavata 1200:n vuoden jälkeen!

Sain häneltä vapaalipun teatteriesitykseen, jonka myöhemmin kävin katsomassa.

Minulle jäi kuitenkin tunne, ettei se ollut ainoa yhteinen elämämme, joten soitin tuttavalleni uudestaan. Hän näki, että olimme ennen ajanlaskun alkua olleet tummapintaisia miehiä ja menimme kaislaveneillä etsimään vaimoja itsellemme. Lisäksemme oli muitakin miehiä. Kerrottuaani tämän näyttelijättärelle, hän kysyi:

- Olimmeko edes komeita?

- Sitä en huomannut kysyä, nauroin.

Muitakin mielenkiintoisia "sattumia" tapaamisiumme liittyi. Kii-reisinä ihmisinä emme ole ehtineet muutamaan vuoteen enää yhteyttä pitää. Ehkä myöhemmin, vaikka jossain seuraavassa elämässä.

ESINEITÄ JA KUVIA

Television päällä on koristeena kolme esinettä: Oikealla pieni lasinen prisma. Keskellä lasteni kuva, missä he iloisena halaa-vat toisiaan. Vasemmalla on Siru Wiisastenkiveä, jossa on teksti: "Viisas äiti on alituisesti saatavilla olematta aina läsnä". Lotte Baily.

Isäni ja George de Godzinsky

Katseeni siirtyy hyllyn taustalevyyn. Siinä tv:n oikealla puolella on suurennos valokuvasta, jossa isäni ja George de Godzinsky soittavat hanuria. Kuva on otettu Havulinnessa Noormarkussa 1970-luvulla.

Vanhempani olivat A. Ahlström Oy:n palveluksessa, jossa isäni toimi talonmies/vahtimestarina ja äitini oli keittiöpuolella. Lapsuuteni ja nuoruuteni, avioliittoon menooni saakka, asuin Ahlströmin kartanomiljöössä.

Muistelen, miten tämä kuva minulle päätyi: Toukokuussa 1994 istuimme Anne Pajuluoman kanssa Merilinnan keittiössä ja keskustelimme luovuudesta. Anne on kirjailija ja runoilija, herkkä ja luova ihminen. Mainitsin hänelle, että isänikin oli ollut luova. Hän soitti hanuria ja soittaessaan hänellä oli sydän mukana.

Mieleeni muistui, että isällähän oli ollut valokuva, jossa hän soittaa hanuria George de Godzinskyn kanssa. Minulle tuli pakonomainen tunne, että tuo kuva minun olisi saatava. Se oli siskollani Kaijalla Noormarkussa. Illalla soitin hänelle ja hän ihmetteli, miksi tämä mieleeni juuri nyt tuli? Sanoin, etten tiedä, se vaan tuli. Kaija oli tehnyt remonttia vanhemmiltamme perimässämme talossa ja sanoi, ettei hän muista, missä vanhat valokuvat ovat.

- Tule itse etsimään, hän sanoi.

Seuraavana päivänä radiota kuunnellessani uutisissa kerrottiin de Godzinskyn kuolleen. Hän oli kuollut sinä päivänä, kun tämä valokuva juolahti mieleeni. Olin edellisenä yönä nähnyt unen, jonka kirjoitin päiväkirjaani: "Hehkulamppu rikkui. Harmaata savua. Kuolemaa?" Harmaa savu unissani on usein merkki kuolemasta.

Viikon kuluttua matkustin Noormarkkuun. Käänsin sisareni asunnossa lähes kaikki kaapit ja laatikot nurin kuvaa etsiessäni. Niistä kuvaa ei löytynyt. Menin ulkovarastoon, jossa olivat vanhempieni valokuva-albumit. Sieltä löytyi kuva, jossa isäni

soittaa hanuria toisen miehen kanssa. Mielestäni mies ei ollut "Gode". Otin kuvan ja kävin Kaijan työpaikalla kysymässä ja varmistamassa asian. Hän ihmetteli ja sanoi:

- Tuohan on Hallbergin Reino. Miksi tuo kuva noissa kehyksissä on? Ei se meillä ja vanhemmillamme noissa ole ollut. Mitähän tämäkin taas tarkoittaa?

Jatkoin penkomista ja löytyihän se oikea kuva vihdoin.

Tästä viikon kuluttua tuli tv:stä George de Godzinkystä 1980-luvun loppupuolella tehty dokumentti. Huomioni kiinnittyi kohtaan, jossa hän seisoi eräässä huoneessa ja kertoi, että kyseisessä paikassa oli ollut konserttisali, joka sodan aikana pommituksessa tuhoutui. Tällä hetkellä talossa on korkeimman hallinto-oikeuden tilat. Hämmästyin huomatessani, että ensiksi löytämässäni valokuvassa olevan Reino Hallbergin poika Pekka Hallberg on korkeimman hallinto-oikeuden presidentti!

Isäni ja George de Godzinsky Noormarkussa 1970-luvulla.

Turo, Suomenmestari v. 1990

Hyllyssä isäni ja George de Godzinskyn kuvan alapuolella on kolme valokuvaa.

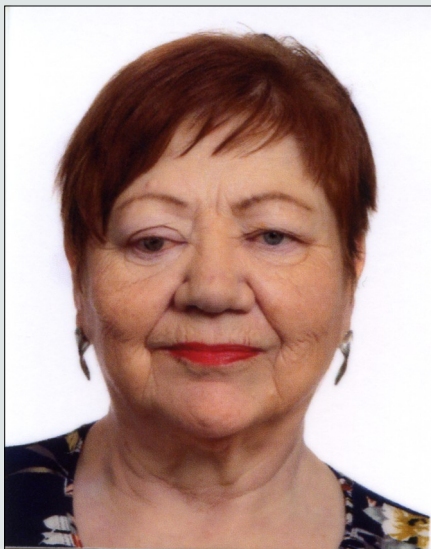
Ensimmäiseksi katseeni kiinnittyy kuvaan, joka on otettu Oulussa Kalevan kisoissa vuonna 1990, jossa poikani Turo Meriläinen voitti miesten 100 metrin juoksun. Vuosi oli tuloksellisesti hänen parhaansa. Talvella hän oli juossut hallikilpailuissa 60 metrin suomenennätyksen. Oulussa pidettyjen Kalevan kisojen voiton lisäksi hän päihitti ruotsalaiset 100 metrin juoksussa Helsingissä Suomi - Ruotsi -maaottelun 50-vuotisjuhlakisassa. Hän edusti Suomea myös Euroopan mestaruuskilpailuissa Jugoslavian Splitissä. Monet vaikeudet ja loukkaantumiset vaanivat taustalla ja pettymyksiäkin tuli.

Kuvan kautta olen usein saanut tietoa hänen terveydentilastaan. Vuoden 1995 alkupuolella, hänen ollessaan Arizonassa Phoenixissa lentäjäkoulussa, katselin yhtenä iltana tätä kuvaa. Mieleeni tuli, että hänen vasen olkapäänsä on kipeä. Voi ei, polkupyörä, ajattelin. Seuraavana päivänä Turo soitti ja kertoi loukanneensa vasemman olkapäänsä jäätyään auton töytäisemäksi ajaessaan polkupyörällä.

Toisen kerran kuvaa katsellessani näin hänen kasvojensa oikean puolen tummana. Seuraavana päivänä puhelimesta keskustellessamme hän kertoi kaatuneensa ja loukanneensa oikean poskensa.

Noormarkussa asuessani olin tiiviisti mukana lasteni harrastuksissa ja urheilutoiminnassa. Toimin yli kymmenen vuoden ajan Noormarkun Nopsan yleisurheilujaoston sihteerinä sekä muutamana vuoden SVUL:n Satakunnan piirin yu-jaoston sihteerinä. Kerran, seuran kesäkauden päättäjaisissä hakiessani tunnustuspalkintoa, puheenjohtaja sanoi:

- Seuraavana on vuorossa kylänoita, joka sattuu olemaan Turo Meriläisen äiti.

Esikoiskirjassaan Kirsti Koskela tuo rohkeasti ja ennakkoluulottomasti esiin oma-kohtaisia, erikoislaatuisia kokemuksiaan. Samalla hän myös kyseenalaistaa monia tuttuja arvoja ja asenteita.

Kirjassa käsitellään niin parnormaaleja ilmiöitä, kuin uskontoon, politiikkaan, historiaan, kirjallisuuteen, taiteeseen, musiikkiin ja urheiluun

liittyviä tapahtumia ja vaikuttajia.

Tässä on haluttu osoittaa kuolematteisuus ja elämän jatkuvuus. Kuten myös eri tapahtumien yhteenliittyminen, sekä se, että elämässä toimii käsikirjoitus ja juoni. Menneisyys, nykyhetki ja tulevaisuus ovat koko ajan läsnä ja käytössäme. Ikuiset totuudet eivät koskaan katoa, vaan odottavat uutta tulemistä.

Tämä on kirjan toinen, uudistettu painos.

ISBN: 978-952-80-0469-1